Сорок років блукань у пустелі,
Сорок років неспокій ногам,
А шатро тимчасова оселя
І у вузлику цілий твій крам.

Справжня цінність - не золото й перли
Справжня цінність - в пустелі вода,
Та від спраги ні люди не вмерли,
Ні спіткала їх інша біда.

Тихо дивляться стомлені гори
На розпечений сонячний диск...
Ми побачили радість і горе
І злиденність, і царствений блиск.

Чи лишилося щось у Мойсеї
Від царевича єгиптян ?
Він хотів більше бути євреєм,
Бачив в цьому і сенс, і життя.

Все минулося: злети і спади,
Покарання і милості сад,
Дні засмучення та дні відради
Час збентеження й добрих порад.

Краєвиди піщані пустельні,
Що завились в хвилястий рельєф,
Заміняли ви довго оселю
Хто домівку нам нову зів`є ?

Віддаляється вгору неспішно
З поля зору від нас Моїсей,
Як востаннє повільно й велично,
Наче в хмари він душу несе.

Моавітські рівнини вступіться
Моїсея вперед пропустіть,
Може він йде туди помолитись
Слово Боже до нас сповістить.

А якщо він іде не молитись,
А якщо він назавжди іде?
Люди з ним не зуміли проститись,
Що в майбутньому кожного жде?

Найпрекрасніше в світі - це гори,

Ваблять душу каскади хребтів,
Досить ми вже відчули погорди
І набачились різних світів.

Кожен винен в провині всіх інших
Не зберіг, не почув, не просив,
Ми вчиняли все гірше і гірше,
А Мойсей нас в молитві носив.

Та усе ж ми його прогнівили
Рівновагу він втратив на мить,
Без поваги ми з ним говорили
Серце й досі від цього щемить.

Він отримав тоді заборону
Не ввійде в обітований край,
Не дотримав на хвилю закону
Хоч дотримувався зазвичай.

Ось вже Нево на верхів`я Пісгі
Там доріжка біжить уперед
Краєвиди, як з польоту птиці,
І звільняють думки із тенет

Простягнулась земля Палестини
Розбігаються змійки річок.
О, прекрасні зелені долини,
Доторкнутися б вас хоч разок.

Там внизу лежить в долині
Світлий дуже гарний Єрихон
Небеса безкраї темно сині,
А реальність, як прекрасний сон.

Десь лежить у межах горизонту
Довгожданий дім Єрусалим.
Скоро смерть прийде безповоротно,
Шлях до неї гідно ти зверши.

Місто у блакитнім сповиванні
Між пустель, зелених пасовищ.
Як прожив хвилини він останні
Заховалось від наших облич.

Не побачить Мойсей із вершини
Всю численність астарт і божків,

Він душею навіки полинув
У небесний той Єрусалим.

Що ж є кращим на світі за гори?
А ріка, як перлина блищить,
З відчуттям умаляння й покори
Він на камінь спирався, як щит.